

ubevægelig, fordybende sig i Skuet af det sommerfrodige Landskab. Til alle Sider saa' han ud over modne eller modnende Agre. Hele Egnen var forvandlet til et endeløst Kornhav, som vuggede Sollyset paa sine gule og grønne Bølger.

„Er det ikke et yndigt Syn?“ sagde han endelig, med stille Tonefald. „Det er, som om man gennem Luften kunde fornemme Jordens Kraft, ikke sandt? Og hør Lærkerne derovre over Niels Jensens Rug! ... Men er det ikke besynderligt, jeg bliver altid lidt højtideligt stemt, naar jeg ser Høsten nærme sig. Det er saa underligt, saadan at se Frugten af et helt, langt Aars Kamp og Anstrenghelse saa at sige paa én Gang modnes for vore Øjne. Og endnu mærkeligere er det at tænke paa den underfulde og ukuelige Naturkraft, der her aabenbarer sig for os. Hvad enten Vinteren har været barsk eller mild, Sommeren tør eller regnfuld ... Aar for Aar modnes Kornet paa samme Tid, ja næsten nøjagtig paa samme Dato. Og hver enkelt Kornsort har endog sin egen Modningsdag! Er det ikke næsten et Mirakel? ... Kan du huske, Hansine, hvordan vi nu i Foraaret allesammen klagede over Nattekulden, fordi vi frygtede, at den vilde dræbe alle de smaa Spirer? Og senere, da vi klagede over Mangel paa Regn, og